

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 15.10.2015, sp. zn. 21 Cdo 2238/2015, ECLI:CZ:NS:2015:21.CDO.2238.2015.1

Číslo: 78/2016

Právní věta: Jestliže účastník řízení o dědictví odkázaný k podání žaloby podle § 175k odst. 2 o. s. ř. zemřel poté, co podal žalobu o určení dědictvého práva, soud projednávající spor o určení dědictvého práva řízení přeruší a vyčká rozhodnutí dědictvého soudu, v němž tento spor vznikl, o procesních nástupcích po žalobci. Poté, co usnesení, jímž soud v řízení o dědictví rozhodl o procesních nástupcích po zemřelém žalobci ve smyslu § 107 odst. 2 o. s. ř., nabylo právní moci, je soud v řízení o určení dědictvého práva povinen jednat jako s účastníky řízení na straně žalující s procesními nástupci zemřelého žalobce, aniž by o tom sám vydával rozhodnutí podle § 107 odst. 2 o. s. ř.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 15.10.2015

Spisová značka: 21 Cdo 2238/2015

Číslo rozhodnutí: 78

Číslo sešitu: 7

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Dědictvé řízení, Způsobilost být účastníkem řízení

Předpisy: § 107 odst. 2 o. s. ř. ve znění do 30.06.2009

§ 175k odst. 2 o. s. ř. ve znění do 30.06.2009

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud k dovolání žalované zrušil usnesení Městského soudu v Praze ze dne 28. 1. 2014, sp. zn. 53 Co 241/2013, jakož i rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 3. 2014, sp. zn. 53 Co 241/2013, a věc vrátil Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. V řízení o dědictví po K. M. zemřelé dne 6. 11. 2007, (dále také jen „zůstavitelka“), Obvodní soud pro Prahu 10 usnesením ze dne 19. 3. 2008 uložil žalobci ve smyslu ustanovení § 175k odst. 2 o. s. ř. (ve znění účinném do 31. 12. 2013), aby ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení podal žalobu o určení, že „je dědicem ze zákona“ po zůstavitelce. Vycházel přitom ze zjištění, že zůstavitelka zemřela jako vdova a měla syna (žalobce), že v řízení o dědictví vyšla najevo závěť a listina o vydědění sepsaná dne 8. 3. 2005 ve formě notářského zápisu JUDr. E. N., notářkou v P., podle níž zůstavitelka ustanovila dědicem svého majetku žalovanou a žalobce vydědila, přičemž účinky vydědění vztáhla i na jeho potomky, a že žalobce namítl neplatnost závěti i listiny o vydědění.

2. Žalobou podanou u Obvodního soudu pro Prahu 10 dne 21. 5. 2008 se žalobce domáhal určení, že „je dědicem ze zákona“ po zůstavitelce. Uvedl, že zůstavitelka „je jeho matkou“ a on je jejím „jediným potomkem v řadě přímé“, že „v dědickém řízení zpochybnil platnost závěti a listiny o vydědění“, neboť zůstavitelka tyto listiny sepsala „v duševní porušce, která ji činila k těmto právním úkonům neschopnou“, že zůstavitelka se „několik let před pořízením závěti a listiny o vydědění chovala velice vztahovačně a byla přesvědčena o tom, že všichni lidé z jejího okolí se spikli proti ní“, že „měla napjaté vztahy se sousedy“, že i vůči němu se projevovala „podivným způsobem“, když jej „obviňovala z toho, že se spolčuje proti ní s jejími nepřáteli – sousedy z domu“, že „zřejmě i z těchto důvodů zůstavitelka byla dlouhá léta v ošetření psychiatra“, že se o zůstavitelku „pravidelně v rámci svých časových možností a v rámci toho, co zůstavitelka vůči sobě od něj připustila, vždy staral, neustále se snažil o kontakt s ní, a to i v dobách, kdy jej zůstavitelka nechťela vidět“, „vozil ji na ošetření k lékařům, v letním období ji pravidelně několikrát za sezonu převážel a odvážel na její rekreační nemovitost“, „navštěvoval ji“ a byl s ní v kontaktu také telefonicky.

3. Obvodní soud pro Prahu 10 rozsudkem ze dne 25. 3. 2013, č. j. 18 C 237/2008-235, určil, že žalobce „je dědicem ze zákona po zůstavitelce“ (výrok I.) a že „žalovaná není dědicem ze závěti sepsané dne 8. 3. 2005 po zůstavitelce v části, v níž zkracuje dědický podíl žalobce jako zletilého potomka zůstavitelky“ (výrok II.); současně rozhodl, že žalobce a žalovaná „jsou povinni zaplatit České republice – Obvodnímu soudu pro Prahu 10 na náhradu nákladů řízení každý částku ve výši 7 228 Kč (výrok III.) a že ve vztahu mezi žalobcem a žalovanou „nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení“ (výrok IV.). Vycházel ze zjištění, že zůstavitelka „sepsala dne 8. 3. 2005 ve formě notářského zápisu závěť a listinu o vydědění“, že byla „komplikovanou osobností, která vyhledávala v sociálních vztazích záminky ke konfliktům, ať se to týkalo jejího nejbližšího okolí (sousedů v domě nebo na chalupě), nebo později i jeho“, že žalobce „pečoval o zůstavitelku dle svých možností, pomáhal jí s běžnými úkony v domácnosti, zajišťoval jí dopravu apod.“, „snažil se udržet normální vztahy jak se sousedy v domě, tak i se zůstavitelkou“, že „zůstavitelku bránil, když např. odmítl podat návrh na omezení způsobilosti zůstavitelky k právním úkonům“, a dospěl k závěru, že „zůstavitelka nebyla ovlivněna svou poruchou osobnosti natolik, aby nebyla ke dni 8. 3. 2005 plně způsobilá k právním úkonům“, neboť „její vnímání reality bylo celkem objektivní a její stav odpovídal jejímu věku“, že „v řízení nebylo prokázáno, že by zůstavitelka byla k pořízení závěti a listiny o vydědění žalovanou jakkoli nucena“, že „právní úkon v části představující závěť ze dne 8. 3. 2005 je platným právním úkonem v rozsahu, v němž nezkracuje zákonný nárok žalobce“, že „důvody pro vydědění nebyly k rozhodnému datu dány“, že „k jistému zproblematizování vztahů mezi zůstavitelkou a žalobcem došlo až poté, co se zůstavitelka přestěhovala do nového bytu“, že se však jedná o období, které „jde mimo rozhodné datum“, že sice „motivace zůstavitelky k podpisu závěti a listiny o vydědění zůstala neobjasněna“, že však „vyplynula z určité subjektivní nespokojenosti zůstavitelky se svým okolím (v tomto případě s žalobcem)“.

4. K odvolání žalované Městský soud v Praze nejprve usnesením ze dne 28. 1. 2014, rozhodl, že namísto „dosavadního“ žalobce T. M., zemřelého dne 12. 7. 2013, bude v řízení pokračováno s H. M., T. M. a P. M. Vycházel ze zjištění, že H. M., T. M. a P. M. jsou podle usnesení Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 14. 11. 2013 dědici žalobce, že „mají zájem na tom, aby bylo postaveno najisto dědické právo zemřelého žalobce a majetkové nároky z něj vyplývající“, a že „podle § 107 odst. 2 o. s. ř. vstupují do práv uplatněných žalobcem v tomto řízení“, a rozsudkem ze dne 24. 3. 2014 změnil rozsudek soudu prvního stupně „ve výroku I.“ jen tak, že „pozůstalý syn T. M. je dědicem ze zákona po zůstavitelce K. M., zemřelé dne 6. 11. 2007“, zrušil „ve výroku II.“ a v tomto rozsahu řízení zastavil a potvrdil „ve výroku III.“ a rozhodl, že žalovaná je povinna zaplatit H. M., T. M. a P. M. na nákladech řízení před soudy obou stupňů 38 600 Kč k rukám advokáta JUDr. I. M. Neshledal důvodnou námitku žalované ohledně „nesprávného určení okruhu účastníků řízení“ a „nedostatečného žalobního žádání“, neboť žalobce „podal žalobu z podnětu usnesení dědického soudu, který mu uložil podat žalobu na určení, že je jako pozůstalý syn dědicem ze zákona po

zůstavitelce“. Dospěl k závěru, že „v řízení bylo prokázáno, že zůstavitelka byla způsobilá k projevu vůle bez omezení, nebyla stížena duševní poruchou, která by jí bránila v platném pořízení závěti a vydědění“, že „závěť je tudíž zapotřebí považovat za závěť platnou“, dále že žalobce se „nedopustil vůči zůstavitelce jednání, které by ospravedlnilo jeho vydědění“, a že se „staral o zůstavitelku přiměřeně tak, jak mu umožňovaly jeho poměry“, „pomáhal jí na chalupě, s běžnými úkony v domácnosti, vozil ji k lékaři, zajišťoval jídlo atp.“ a „zastal se jí vůči sousedům, kteří poukazovali na její obtěžující chování“, a že „z provedených důkazů není možné vyvodit nedostatek opravdového zájmu žalobce o zůstavitelku či neposkytnutí pomoci“, když odlišná argumentace žalované „nemá oporu v provedeném dokazování“, a že žalobce „prokázal nedostatek předpokladů pro své vydědění“.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

5. Proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 28. 1. 2014 a proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 3. 2014, č. j. 53 Co 241/2013-288, podala žalovaná dovolání.

6. V dovolání proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 28. 1. 2014 žalovaná namítá, že „ustanovení § 107 odst. 2 o. s. ř. v daném řízení nelze použít, protože zůstavitelka výslovně v závěti ze dne 8. 3. 2005 stanovila, aby se důsledky vydědění vztahovaly i na všechny potomky žalobce“, že „právo žalobce být účastníkem řízení je odvozeno od § 19 o. s. ř. ve spojení s § 175k o. s. ř.“, když „se jedná o zákonem dané právo výlučně žalovanému (správně žalobci), který je osobně spjat s prokazováním svého dědického nároku“, že usnesení odvolacího soudu „nemohlo být náležitým podkladem pro další průběh řízení“, že „vzhledem k tomu, že účastenství v dědickém řízení odráží hmotné dědické právo, nelze v dědickém řízení přiznat účastenství v řízení osobám, které nejsou ze zákona účastníky řízení dle § 175b o. s. ř.“. Navrhla, aby dovolací soud zrušil usnesení odvolacího soudu.

7. V dovolání proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 3. 2014 žalovaná namítá zejména, že právo být účastníkem řízení náleží „výlučně žalobci, který je osobně spjat s prokazováním svého dědického nároku“, že „odvolací soud rozhodl v rozporu s § 175k odst. 2 o. s. ř., aniž vyzval dědice, jejichž právo se jeví méně pravděpodobné, aby své právo uplatnili žalobou“, a že „ve věci není prokázán naléhavý právní zájem dle § 80 o. s. ř.“. Odvolacímu soudu dále vytýká, že „nepřihlédl k tvrzených skutečnostech a k označeným důkazům a dospěl k nesprávným skutkovým zjištěním“, a soudu prvního stupně, že „ustanovil znalce před slyšením účastníků řízení“. Navrhla, aby dovolací soud rozsudek odvolacího soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III.

Přípustnost dovolání

8. Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a občanského soudního řádu) se nejprve zabýval dovoláním žalované směřujícím proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 28. 1. 2014 a po zjištění, že dovolání proti pravomocnému usnesení odvolacího soudu bylo podáno oprávněnou osobou (účastníkem řízení) ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 občanského soudního řádu a že věc je třeba i v současné době – vzhledem k tomu, že řízení v projednávané věci bylo zahájeno v době před 1. 1. 2014 – posoudit (srov. Čl. II bod 2 zákona č. 293/2013 Sb.) podle zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, účinném do 31. 12. 2013 (dále jen „o. s. ř.“), se nejprve zabýval otázkou přípustnosti tohoto dovolání.

9. Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o. s. ř.).

10. Není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu,

kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak (§ 237 o. s. ř.).

11. V projednávané věci bylo pro rozhodnutí soudů (mimo jiné) významné vyřešení právní otázky, jak má soud v řízení o určení dědického práva postupovat za situace, kdy účastník v průběhu řízení ztratil způsobilost být účastníkem řízení. Vzhledem k tomu, že tato procesní otázka nebyla v rozhodování dovolacího soudu řešena a že její vyřešení bylo pro rozhodnutí v projednávané věci významné (určující), dospěl Nejvyšší soud k závěru, že dovolání žalované je podle ustanovení § 237 o. s. ř. přípustné.

IV. Důvodnost dovolání

12. Po přezkoumání usnesení odvolacího soudu ve smyslu ustanovení § 242 o. s. ř., které provedl bez jednání (§ 243a odst. 1, věta první, o. s. ř.), Nejvyšší soud dospěl k závěru, že dovolání žalované je opodstatněné.

13. Vzhledem k tomu, že zůstavitelka zemřela dne 6. 11. 2007, je třeba v řízení o dědictví v prvním a druhém stupni i v současné době postupovat podle „dosavadních právních předpisů“, tj. podle občanského soudního řádu ve znění účinném do 30. 6. 2009 – dále jen „OSŘ“ (srov. Čl. II body 7 a 10 zákona č. 7/2009 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony). Dědické právo po zůstavitelce a vypořádání dědictví se řídí právní úpravou účinnou v době její smrti, tedy zákonem č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů účinném do 31. 12. 2013 (dále jen „obč. zák.“, srov. § 3069 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník).

14. Podle ustanovení § 107 odst. 1 OSŘ jestliže účastník ztratí po zahájení řízení způsobilost být účastníkem řízení dříve, než řízení bylo pravomocně skončeno, posoudí soud podle povahy věci, zda v řízení může pokračovat. Není-li možné v řízení ihned pokračovat, soud řízení přeruší. O tom, s kým bude v řízení pokračováno, soud rozhodne usnesením.

15. Podle § 107 odst. 2 OSŘ, ztratí-li způsobilost být účastníkem řízení fyzická osoba a umožňuje-li povaha věci pokračovat v řízení, jsou procesním nástupcem, nestanoví-li zákon jinak, její dědici, popřípadě ti z nich, kteří podle výsledku dědického řízení převzali právo nebo povinnost, o něž v řízení jde.

16. Podle ustanovení § 107 odst. 5 OSŘ, neumožňuje-li povaha věci v řízení pokračovat, soud řízení zastaví. Řízení zastaví soud zejména tehdy, zemře-li manžel před pravomocným skončením řízení o rozvod, o neplatnost manželství nebo o určení, zda tu manželství je nebo není, pokud zákon nedovoluje, aby se v řízení pokračovalo, řízení též zastaví, zemře-li partner před pravomocným skončením řízení o zrušení, neplatnosti nebo neexistenci partnerství; bylo-li již o věci rozhodnuto, soud současně toto rozhodnutí zruší.

17. Ztratí-li účastník během řízení (v době po zahájení řízení do dne, kdy řízení bylo pravomocně skončeno) způsobilost být účastníkem řízení, soud – jak vyplývá z citovaných ustanovení – nejprve podle povahy věci posoudí, zda uvedená skutečnost sama o sobě brání dalšímu pokračování v řízení nebo zda lze v řízení pokračovat; povahou věci se tu rozumí hmotněprávní povaha předmětu řízení. Povaha věci brání pokračování v řízení zejména tam, kde práva a povinnosti, o něž v řízení jde, jsou vázány podle hmotného práva na osobu účastníka řízení a nepřechází na právní nástupce (například

nárok na výživné), nebo kde je určitá skutková podstata podle právního předpisu podmíněna existencí určitého účastníka řízení (například v řízení o způsobilosti k právním úkonům zemřel vyšetřovaný) nebo kde smrtí (zánikem) účastníka řízení dochází podle hmotného práva k zániku právního vztahu, o nějž v řízení šlo (například v řízení o rozvod manželství, o neplatnost manželství nebo o určení, zda tu manželství je, nebo není, kdy zemřel manžel, popřípadě v řízení o zrušení nebo neplatnost registrovaného partnerství nebo o určení, že registrované partnerství nevzniklo, kdy zemřel registrovaný partner), pokud zákon nedovoluje, aby se v řízení pokračovalo, anebo kde účastník nemá žádného právního nástupce (například při zastavení dědického řízení po zemřelém účastníku řízení podle § 175h odst. 1 a 2 OSŘ, ledaže by bylo prokázáno, že zůstavitel zanechal majetek vyšší než nepatrné hodnoty, při zániku právnické osoby, byla-li provedena likvidace nebo jestliže se likvidace z důvodů uvedených v zákoně nevyžaduje), který by převzal právo nebo povinnost, o něž v řízení jde. Protože v těchto (popřípadě i v dalších) případech nelze v řízení pokračovat, soud řízení zastaví.

18. Nebude-li řízení zastaveno podle § 107 odst. 5 OSŘ, soud dále posoudí, zda je možné v řízení ihned pokračovat. Tam, kde to nebude možné, řízení usnesením přeruší. Úvaha o tom, zda je možné v řízení ihned pokračovat, se odvíjí od povahy předmětu řízení, od osoby, která ztratila způsobilost být účastníkem řízení, popřípadě též od stavu řízení, v němž jsou zjišťováni její právní nástupci.

19. Nebude-li řízení zastaveno a je-li možné v řízení ihned pokračovat nebo odpadla-li překážka bránící pokračování v řízení, soud zjistí (bez návrhu z úřední povinnosti), kdo je procesním nástupcem zemřelého (zaniklého) účastníka ohledně práv nebo povinností, o něž v řízení jde. K objasnění této otázky provede všechna potřebná šetření; protože tu jde o postup soudu v řízení (a nikoliv o dokazování o skutkovém stavu věci), soud není vázán případnými návrhy účastníků o tom, kdo je procesním nástupcem účastníka, který ztratil způsobilost být účastníkem řízení, ani navrhanými prostředky ke zjištění tohoto procesního nástupce.

20. Z pravidla, že soud vždy rozhodne o tom, s kým bude v řízení pokračováno na místě zemřelého (zaniklého) účastníka, je podle názoru dovolacího soudu nutno připustit výjimku ve sporech o určení dědického práva. Především proto, že jde o spory odvozené (vyvolané) řízením o dědictví, v němž vznikl (mezi jeho účastníky) spor o dědické právo ohledně skutkových okolností rozhodných pro posouzení dědického práva některého z účastníků (pravděpodobného dědice). Přestože řízení o určení dědického práva probíhá samostatně, má specifickou povahu spočívající v tom, že předmětem tohoto řízení je vyřešení sporu o dědické právo, který vznikl v rámci řízení o dědictví. Výsledek sporu o dědické právo má přitom význam (jen) pro konkrétní řízení o dědictví, neboť nebyl-li žalobce s žalobou úspěšný (zejména byla-li žaloba odmítnuta či zamítnuta), případně nebyla-li žaloba podána včas, pokračuje soud v řízení o dědictví bez zřetele na tohoto dědice, který se již nemůže kdykoliv v budoucnu dovolávat svého dědického práva, např. žalobou podle § 485 obč. zák., ledaže by jeho právo vyplývalo z jiných (nových) skutečností, než pro které byl k podání žaloby odkázán (srov. § 175k odst. 2, věta třetí, OSŘ). Kromě toho je třeba zohlednit, že rovněž věcná legitimace osob oprávněných k vedení sporu o dědické právo vyplývá z usnesení dědického soudu vydaného ve smyslu § 175k odst. 2 OSŘ, když na straně žalobce jde o dědice, jehož dědické právo se jeví jako „méně pravděpodobné“, a na straně žalované jde o dědice, jemuž svědčí „pravděpodobnější“ dědické právo, jež vylučuje (zcela nebo zčásti) dědické právo účastníka odkázaného k podání žaloby, případně také ostatní dědice (kteří tvrzení dědice odkázaného k podání žaloby podporovali nebo ke sporným skutkovým okolnostem nezaujali žádné procesní stanovisko). Konečně nelze připustit, aby soud v řízení o určení dědického práva rozhodoval o procesních nástupcích po zemřelém žalobci (eventuelně žalovaném) také proto, že by nebylo možné zcela vyloučit případy vzniku duplicitních rozhodnutí o procesních nástupcích téhož zůstavitele s rozdílným okruhem procesních nástupců vydaných jak v řízení o určení dědického práva, tak v řízení o dědictví.

21. Z uvedeného nutno uzavřít, že v řízení o určení dědického práva se soud samostatně procesním

nástupnictvím podle § 107 OSŘ nezabývá a pro jeho úvahu, zda na straně žalobce (účastníka dědického řízení odkázaného k podání žaloby), který v průběhu řízení o určení dědického práva zemřel, došlo k procesnímu nástupnictví formou univerzální sukcese, je rozhodné, kdo se stal procesním nástupcem tohoto účastníka v řízení o dědictví (srov. k tomu právní závěry přijaté ve sporech, které byly vyvolány konkursem nebo insolvenčním řízením, zejména usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 24. 9. 2003, sp. zn. [29 Odo 223/2003](#), uveřejněné ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 82, ročník 2004, usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 21. 7. 2010, sp. zn. [29 Cdo 2099/2009](#), publikované v časopise Soudní judikatura pod č. 58, ročník 2011, a usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 18. 5. 2006, sp. zn. [29 Odo 1357/2004](#), publikované v časopise Soudní judikatura pod č. 154, ročník 2006). Z toho vyplývá, že dokud nenabude právní moci usnesení vydané soudem v řízení o dědictví o procesních nástupcích ve smyslu ustanovení § 107 odst. 2 OSŘ, respektive dokud nebude zřejmé, kdo se stal na základě usnesení dědického soudu procesním nástupcem zemřelého žalobce, nejsou dány podmínky k tomu, aby soud ve sporném řízení rozhodl spor o určení dědického práva tohoto (zemřelého) žalobce. V takovém případě není ani možné řízení o určení dědického práva žalobce podle § 107 odst. 5 OSŘ zastavit, neboť – jak vyplývá z logiky věci – v řízení o dědictví po zemřelém žalobci nemůže být rozhodnuto, že žalobce zemřel bez právních nástupců, neboť rozsah jeho majetku není (prozatím) znám. Za této situace proto nelze řízení o dědictví po zemřelém žalobci zastavit podle § 175h odst. 1 nebo odst. 2 OSŘ (z důvodu, že zůstavitel nezanechal žádný majetek, nebo proto, že zanechal majetek jen nepatrné hodnoty), neboť dosud není postaveno najisto, zda žalobce je či není právním nástupcem zůstavitele a zda případně zdědí „další“ majetek po zůstaviteli (srov. k tomu závěry přijaté v rozsudku Nejvyššího soudu ČR ze dne 10. 9. 2015, sp. zn. [21 Cdo 4311/2014](#)).

22. Jestliže účastník řízení o dědictví odkázaný k podání žaloby podle § 175k odst. 2 OSŘ zemřel poté, co podal žalobu o určení dědického práva, soud projednávající spor o určení dědického práva řízení přeruší a vyčká rozhodnutí dědického soudu, v němž tento spor vznikl, o procesních nástupcích po žalobci. Poté co usnesení, jímž soud v řízení o dědictví rozhodl o procesních nástupcích po zemřelém žalobci ve smyslu § 107 odst. 2 OSŘ, nabylo právní moci, je soud v řízení o určení dědického práva povinen jednat jako s účastníky řízení na straně žalující s procesními nástupci zemřelého žalobce, aniž by o tom sám vydával rozhodnutí podle § 107 odst. 2 OSŘ. O tom, že ve sporu o určení dědického práva došlo ke změně v osobě žalobce (případně žalovaného), soud ve sporném řízení samostatně nerozhoduje; může však procesní nástupce zemřelého žalobce (eventuelně žalovaného) vzít na vědomí prostřednictvím usnesení, jímž se upravuje vedení řízení.

23. Z uvedeného vyplývá, že usnesení Městského soudu v Praze ze dne 28. 1. 2014 není správné. Protože nejsou splněny podmínky pro zastavení dovolacího řízení, pro odmítnutí dovolání, pro zamítnutí dovolání a ani pro změnu usnesení odvolacího soudu, Nejvyšší soud usnesení zrušil (§ 243e odst. 1 o. s. ř.) a věc vrátil odvolacímu soudu (Městskému soudu v Praze) k dalšímu řízení (§ 243e odst. 2, věta první, o. s. ř.). Dále Nejvyšší soud zrušil jako závislý výrok (podle § 243e odst. 2, věty třetí, o. s. ř.) obsažený v jiných (než dovoláním napadených) rozhodnutích také rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 3. 2014, č.j. 53 Co 241/2013-288, jímž odvolací soud rozhodl o odvolání žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 25. 3. 2013, kterým bylo určeno, že T. M. je dědicem po zůstavitelce, a kterým bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení, ohledně nějž sice dovolání proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 28. 1. 2014 podáno nebylo, ale které je tímto dovoláním ve smyslu § 242 odst. 2 o. s. ř. dotčeno.

24. Vzhledem k tomu, že rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 3. 2014, který byl napaden (druhým) dovoláním žalované, byl zrušen podle § 242 o. s. ř., nebylo třeba se tímto (druhým) dovoláním žalované samostatně zabývat.